

Иван Вазов
Гостната стая

Пак във времето предишно!
Моят утрен час цареше:
бях детенце шестгодишно,
Кримската война гърмеше.

Но за моят умец детски
и невежество благато
бурите, войните светски
бяха нещо непознато:

бяг, игри, борби и крясък,
бой с по-малките ми братя
имаха чаровен блясък,
бяха главни ми занятия.

Гостната ни бе тогази
с черги шарени послана.
Тъмничка я помня ази,
но пак – светла и засмяна.

Стая мила за сърце ми
с вехтий си часовник стенен
със топузите големи –
събеседник драгоценен;

с побледнелите картини,
във кои се дълго вирах
и кат близки и роднини
образите в тях намирах;

с огледалото старинно
(как кривеше то лицето!),
с дългите полици, дето
съдове стояха чинно;

с раклата, отде крадеше
сладко, захар челяд шура,
и с поличката, де спеше
цялата литература

българска – куп сиромашки

от книжлета изподрани,
от борбите ни юнашки
придобили тежки рани.

Често взорът ми се спреше
до прозореца с кръстати
пречки. Там жена седеше
с книга във ръка. О злати

спомени от края роден!
Тя бе млада. На стъклото
обликът ѝ благороден
се рисуваше, челото

кат за прочит бе навела,
прочит втречен и безгласен,
в кой потънала бе цела...
О, лик хубав с поглед ясен,

мил и скъп за мен навеки,
под лучите му що раснах,
дор към бурите далеки
кораба си смело тласнах:

майка ми! Тя там седеше!
И с очи, кои блестяха,
цели часове четеше
вдълбочена „Телемаха“...

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Мартин Митов и Таня Николова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5117>]